

Van drugsdealer naar dominee

MICK FLEMING

**VAN
DRUGS
DEALER
NAAR
DOMINEE**

HOE MIJN LEVEN RADICAAL VERANDERDE

j/ark media

Van drugsdealer naar dominee
Hoe mijn leven radicaal veranderde
Mick Fleming

Oorspronkelijke titel: *Blown Away: From Drug Dealer to Life Bringer*

© Mick Fleming 2022

Voor het eerst uitgegeven in 2022 door Society for Promoting
Christian Knowledge, London, www.spck.org.uk

Vertaling: Evelyne Geijtenbeek-Gouw

ISBN 9789033804717

ISBN e-book 9789033804724

NUR 707

Ontwerp omslag: Jore Ontwerp
Opmaak binnenwerk: Studio Mol

© 2025 Ark Media

Alle rechten voorbehouden.

Ark Media is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media –
Leeuwarden

www.jongbloedmedia.nl

Voor Kathleen en Gordon

INHOUD

Voorwoord door Z.K.H. de hertog van Cambridge	9
1. Muntstuk	11
2. Deal gesloten	17
3. Robijnrode lippen	25
4. Trio	37
5. Father Jimmy	49
6. Bezoek	61
7. Maffe Mick	77
8. 'Ik wil naar ma ... pa ... o ...'	89
9. Jezus in een portiek	97
10. Confrontatie bij de McDonald's	111
11. Chique cakejes en verlossing	121
12. Op maat gemaakt	135
13. Terugkeer naar McDonald's	145
14. Aflevering van goederen	161
15. Het telefoontje	179

VOORWOORD

Wie de Church on the Street bezoekt, moet wel diep geraakt zijn door het werk dat de organisatie doet voor mensen in nood. Het is een buitengewone plek, die voor velen een belangrijk toevluchtsoord en een veilige haven is geweest. Vaak zijn we pas in staat om te genezen en de uitdagingen van het leven het hoofd te bieden wanneer we onze problemen delen en eerlijk tegen onszelf zijn. En door dat te doen, ontdekken we hoe sterk we met elkaar verbonden zijn.

Z.K.H. de hertog van Cambridge
Juli 2022

1. MUNTSTUK

Er klinken zoemers. Er gaan deuren open. Er ligt een zwaar gevoel op mijn maag. Een politieagent links van me, een politieagent rechts van me.

De stemmen echoën door de gangen die naar ontsmettingsmiddel ruiken, en ik voel me onzichtbaar. Ze praten met elkaar, maar ik ben er niet. Dan de laatste deur. En naar binnen. De geur, het uitzicht en de verpleegkundige met parelwitte tanden en robijnrode lippen, die glimlacht en zegt: 'Ik neem het nu over, mannen. Volg mij maar, Michael, je hebt je eigen kamer. Maar de deur zal de hele tijd openblijven en geen zorgen, er zal iemand bij de deur zitten.'

Ze gaat me voor een kamer in met beddengoed dat mooi past bij de gordijnen, een kast, een nachtkastje. Een instelling.

Mijn gedachten tolleren rond als een caleidoscoop, maar de kleuren worden enkel grijs terwijl ik me afvraag: Hoe? Hóé heeft het zover kunnen komen? Waar is mijn rebelse inslag? Waar is het verzet, de vastberadenheid die ik diep vanbinnen had? Hoe kon ik me zo door die politieagenten hier naar binnen laten brengen? Nog maar een week geleden hadden ze geen schijn van kans gehad!

Geen kracht meer, enkel een gevoel van radeloosheid. Ik laat me op het bed zakken en voel me daar fysiek vastgepind, terwijl ik verscheurd word door angst. Ik krijg een zere, droge keel als ik terugdenk aan wat er gebeurd is.

Waaróm? Hóé? En wát? De herinneringen komen terug en ik wil niets liever dan aan de waarheid ontsnappen.

Hier zit ik dan. Een grote, sterke man met zijn hoofd gebogen. Op bed op een psychiatrische afdeling.

* * *

Een heldere, stralende winterochtend. Ik ren de trap af, want ik ben uiteraard weer eens te laat voor school, en mijn zus drukt een glimmend muntje in mijn hand. Ik houd van haar, ze is als een moeder voor me. Ze knijpt mijn hand dicht en zegt: 'Niet kwijtraken!' Ik ren het huis uit. Ik ga echt niet met de bus! Ik houd het geld – dat deed ik altijd.

Slingierend, rennend en springend dans ik naar school, terwijl ik de tegels op de stoep tel. Een klein jongetje met een bril, zandkleurige krullen en vreugde in zijn hart.

Een sluiproute. Over het riviertje springen in plaats van oversteken bij de brug, daarna door het park. Een grote glimlach, het leven is goed. Ik voel me springlevend! Ik kan ruiken, ik kan proeven, ik kan horen.

Ineens wordt het geluid uitgeschakeld. Ineens is daar die arm om mijn nek en de smaak van een wollen trui in mijn mond en het enige wat ik nog kan zien, is de graffiti op de muur en de afbladderende verf op een stoel en ... ik weet niet wat me overkomt. Ik ben te bang om te huilen, mijn hart bonkt en lijkt bijna uit mijn borstkas te barsten. Een vreemde geur, een zwaar aroma van zweet en zoet door elkaar heen.

Een klaaglijke stem, en pijn, zoals ik nog nooit eerder gevoeld heb ...

In de hoek zie ik een fles. Nog jarenlang stelde ik me voor dat ik die fles oppakte en hem ermee op zijn hoofd sloeg! Maar ik deed het niet. Ik was te bang.

Ik werd op de vloer gesmeten. Mijn bril ging kapot, mijn knieën bloedden. Ik was een slachtoffer geworden.

Ik werd verkracht.

Zijn hand kneep mijn keel dicht. 'Als je hier ook maar iets over zegt, vermoord ik je ouders! Begrepen?'

Ik hees mijn broek weer op en was sprakeloos. Maar ik keek naar het gezicht. Ik keek recht in die ogen. Ik zou me het gezicht altijd blijven herinneren. Ik zou het heel lang met me meedragen. Geen glimlach. Zwarte ogen. De geur van alcohol op zijn adem. Ik zou het nooit vergeten.

Toen ik wegstrompelde, waren er geen kleuren meer. Ik kon de zon niet zien. Ik kon de lucht niet ruiken of proeven. Het voelde alsof mijn hoofd ondergedompeld was in een bak water. Ik zat in de klas, maar kreeg niets mee van wat er om me heen gebeurde.

Ik bloedde. Ik was te bang om zelfs mijn mond maar open te doen.

'Fleming! Stop met dagdromen!' riep de meester en de kinderen lachten, maar ik had geen glimlach meer. Geen woorden. Alles was veranderd. Er was een duisternis over me heen gekomen. En daar had ik niet zelf voor gekozen.

Ik kan me niet meer herinneren dat ik van school naar huis gelopen ben. Maar een ding weet ik nog wel: ik ging niet die route. Ik nam een andere weg.

Toen ik naar beneden keek, zag ik bloed en een schram in mijn handpalm in de vorm van het muntstuk dat ik die ochtend

van mijn zus gekregen had – zo stevig moet ik mijn vuisten dichtgeknepen hebben. Ik zou me later herinneren dat die Jezus gaten in zijn handen had. Nou, dat had ik die dag ook. Maar ook een gat in mijn hart. En dat zou niet in drie dagen weer heel worden.

Ik kwam thuis, ging naar mijn kamer en ging op bed liggen. Ik staaarde naar het plafond en de patronen in het behang. Probeerde mezelf af te leiden van mijn gevoel. De hoek van de kast wierp een kleine schaduw op de muur die op een boom leek. Ik verlangde ernaar om dingen te zien die normaal en echt waren.

Maar mijn wereld stond op zijn kop.

Ik probeerde te huilen, maar er kwamen geen tranen. Ik had een gevoel in mijn maag dat er nooit eerder was geweest. Misschien was het angst, maar ik wist het niet. Ik had het gevoel dat ik harder had moeten vechten. Dat ik mezelf had teleurgesteld.

Het werd avond. De straatlantaarn buiten was fel en scheen door mijn gordijnen. Meestal vond ik het mooi om het licht op de muur te zien dansen. Maar deze avond zag het er anders uit. Vanavond zag ik zijn gezicht in het bewegende licht. Vanavond hoorde ik geluiden in de bomen. Er waaide een briesje om het huis, en ik was bang. 'Ik vermoord ze als je het aan iemand vertelt!' galmde er rond in mijn hoofd. Terwijl de tranen eindelijk kwamen, beet ik zo hard als ik kon op het kussen, en urenlang lag ik te snikken. Maar niemand hoorde me. Niemand troostte me. Ik was alleen.

Een nieuwe dag. Ik deed de gordijnen open en keek naar buiten. De wereld was grijs. Niet blauw. Niet helder. Een zaterdagochtend, beneden het geluid van de tv, de geur van gebakken spek, en ik boven aan de trap.

Terwijl ik naar beneden kwam, ging de deur open. Mijn vader. Hij wankelde, met een verslagen blik op zijn gezicht, en zei met schorre stem die afschuwelijke, vreselijke woorden die door het huis echoden: 'Je zus is dood!'

Verbijsterde stilte. Toen een geluid dat ik in de jaren daarna nog vaak gehoord heb, een geluid zoals er geen ander op de wereld bestaat. De oerkreet van een moeder die net een kind verloren heeft. Een geluid van pure liefde en pure pijn. Het weerkaatste tegen de muren en ik had het gevoel dat ik een dreun kreeg. En ik wist dat ik nooit over de dag ervoor zou kunnen vertellen. Gesnik, gejammer en gehuil, en deze volwassen man, mijn vader – mijn held – kon alleen nog maar huilen. Maar terwijl hij zijn vrouw troostte, was er geen plaats voor mij. Geen ruimte voor mij.

Ik liep weer naar boven de trap op. Mijn benen voelden zo zwaar ...

De kamer van papa en mama. En daar, mama's pijnstillers. De pillen die ze nam zodat ze zonder rugpijn kon leven. Gauw! Een zakje. Terug naar mijn slaapkamer. Een handjevol inslikken. Liggen ... Er daalde een kalmte over me neer. Het voelde alsof ik op een wolk zweefde. Alsof engelen me hoog in de lucht hadden opgetild. Ik kon weer kleuren zien. Ik was veilig, ik was warm. Terwijl ik daar zo lag, leek het bed zich om me heen te wikkelen om me te troosten. Misschien had ik God gevonden! Ik dreef weg. Er was geen pijn. De werkelijkheid was verdwenen. Ik had rust gevonden.

En toen kwam er een vreselijke, vreselijke val, alsof ik uit de lucht viel en heel hard op het bed belandde. Een enorme ontgoocheling. Het was geen droom. De nachtmerrie was echt, en dit was nog maar het begin ...

Die dag werd ik een drugsverslaafde. Op zoek naar rust – op

zoek naar iets, wat dan ook maar, dat me zou weghalen uit de realiteit, de pijn van wie ik echt was.

‘God, help me!’ riep ik. ‘Als u echt bent, hélp me dan!’

En het antwoord kwam meteen.

Stilte.

Mijn god was een medicijn, een pilletje, een drankje, lijm, terwijl ik verder afgleed in de verslaving. Het kleine jongetje met de bril was verdwenen. Het lieve kind met het muntstuk dat hij zo stevig had vastgepakt ... Ik keek naar het gat in mijn hand en ik voelde de pijn.

Ik was klaar met angst. Niemand zou mij ooit nog pijn doen.